

Per què soc un destí?

Conec la sort que m'ha tocat. Un dia es lligarà al meu nom el record d'alguna cosa terrible - d'una crisi com no n'hi ha hagut cap a la terra, de la més profunda col·lisió de consciències, d'una decisió, conjurada contra tot el que fins llavors havia estat cregut, promogut, santificat. Jo no soc una persona, soc dinamita. —I, amb tot, no hi ha res en mi de fundador d'una religió— les religions són afers de la xusma, jo necessito rentar-me les mans després del contacte amo persones religioses... Jo no vull «creients», em sembla que soc massa malèvol per creure en mi mateix, no parlo mai a les masses... Tinc una por espantosa que un dia se'm faci sant; s'endevinarà per què publico abans aquest llibre: ha d'evitar que es facin bestieses amb mi... No vull ser cap sant, millor, en tot cas, un bufó... Potser soc un bufó... I malgrat tot, o més aviat no malgrat tot —perquè no hi ha hagut fins ara res més mentider que els sants—, en mi parla la veritat. —Però la meua veritat és terrible: perquè fins ara, de la mentida, se'n deia veritat.— Revaloració de tots els valors: aquesta és la meua fórmula per a un acte de la més alta autoreflexió de la humanitat, que en mi s'ha fet carn i geni.

—Friedrich Nietzsche. *Ecce homo*,
Girona: Papers amb accent, 2007, 139.
Traducció de Josep-Maria Terricabras.